

тиквала много хорски сърдца къмъ смъртъ. Обади се **Гладътъ**, който си въобразяваше, че е голѣмъ врагъ на хората. Страстно желяеха да получатъ короната **Скръбта** и **Грижата**.

Злобенъ смѣхъ, примѣсенъ съ подигравка, разби тѣзи мждри изявления.

„Вие, некадърници, — и вие смѣете още да говорите че морите хората! прошепна единъ самоувѣренъ гласъ“.

„Колкото по-некадърни, толкова по-нахални!“ треперливо каза другъ.

„Я си затваряйте устата!“ изсъска трети.

Слушайте! Има думата **Нуждата** — една безпощадна личностъ, съ набръчкано и остроносно лице и съ широка уста, изъ която се подаваше единъ-единственъ жбъ.

„Всичко това върша и азъ“, пронизително заговори тя. „Хи-хи-хи! Азъ разрушавамъ най-голѣмото щастие. Моятъ дѣхъ разпрѣсва най-горещата съпружеска любовъ. Азъ помрачавамъ най-свѣтлата надежда. Съ помощта на моитѣ другари Разсипничеството, Лекоумието и Болестта азъ мачкамъ людетѣ, оставямъ ги за малко да упорствуватъ, докато издѣхнатъ . . . Често забульвамъ моитѣ жертви съ мраченъ облакъ — хората го наричатъ отчаяние, — оставямъ ги въ тази мъгла да се лутатъ, навредъ да виждатъ страхъ и ужасъ, разбърквамъ мислитѣ имъ постепенно и изгасявамъ последната имъ искра отъ надежда. Тогава имъ подавамъ револверъ, или отрова, или вжже, или ги принуждавамъ да се удавятъ . . . Хи-хи-хи! Колко много люде чиста отъ земята — едва може да се повѣрва!“

Нейнитѣ кокалести ржце вече се протѣгатъ къмъ короната. Но —

„Стой! Стига вече праздни приказки!“ неочаквано запѣни се съ глухъ гласъ една слаба жена, която пълзешкомъ се напъваше да излѣзе напредъ.

„Тукъ съмъ и азъ. Много приказки не обичамъ. Азъ съмъ **Чумата**. Азъ дебна хората и ги повалямъ като мухи. Разбрано!

Наоколо трескавото очакване, кому ще бжде дадена наградата, се усилваше . . .

„Моля! Въ масовитѣ убийства азъ държа първо мѣсто“, обади се гъгниво **Войната**. „Цѣли армии повалямъ върху напоената съ кръвъ земя и пълня гробоветѣ. Моитѣ заслуги сж по голѣми, отколкото тия на **Чумата**“.

„Предъ мене треперятъ царства и морета“, закрещѣ пакъ **Чумата**.

„Азъ изтрѣбвамъ поколѣния въ най-цвѣтущата имъ младостъ. Предъ мене трепери бждещето!“ гърмѣше **Войната**.